

Nu Leven

Ook de oncoloog kreeg onlangs een foto van ons eerste kleinkind. Ja. Waarom niet? Ze begreep de woordeloze boodschap helemaal: 'Dankzij u en uw collega's mag ik dit allemaal nog meemaken'. Haar felicitaties volgden dan ook onmiddellijk. We kunnen het goed met elkaar vinden, ook al moet ze nu eenmaal af en toe slecht nieuws brengen. Gelukkig niet altijd. In haar spreekkamer praten we over van alles en nog wat, ook over zaken die niets met de behandeling te maken hebben. Maar we hebben het nooit over de toekomst. Dokter hoe lang nog?, is geen vraag die mij op de lippen ligt. Ik zie het wel.

Ze is geen boe-vrouw. Misschien is dat nog wel de grootste verandering die zich in de verhouding tussen patiënt en arts heeft voorgedaan. De arts is een mens geworden, iemand die haar stinkende best doet om jouw leven nog zo aangenaam mogelijk te laten verlopen en tegelijkertijd duidelijk maakt dat ze geen ijzer met handen kan breken. De verhoudingen zijn veranderd. Al moet ik het niet veralgemeniseren. De mééste patiënten zijn mondiger geworden en de mééste artsen zijn van hun voetstuk gestapt. Wat een verademing is dat. Er mag worden gelachen, ook al is de toestand ernstig.

Het gaat goed met de kleinzoon. Hij ontwikkelt zich voorspoedig. Wat verandert er trouwens veel in het eerste levensjaar van een kind. En wat fantastisch om dit vanaf de zijlijn mee te kunnen maken. Natuurlijk, hij dwingt mij vragen te stellen die ik liever niet stel. Ik duw ze ook meteen weer weg. Zal hij zich mij later herinneren? Ik wil er niet aan denken. Hij woont helaas niet om de hoek. Op deze leeftijd moet hij mij nog steeds opnieuw leren kennen. Kijk, daar richt ik me op. Het blijft de kunst, zo u wilt de uitdaging, om het nu goed met hem te kunnen vinden. Wij moeten elkaar goed leren kennen. Niet voor de toekomst. Maar voor het nu.

Engelien Beker